

anden Maade kan man jo nok sige, at det ikke var helt ud det, man havde tænkt sig, naar man kom ind, altsaa ned i den ikke videre lyse Sal her nedenunder, og ordens-behængte Personer, Uniformer og sligt — det, jeg før har nævnt — traf man ikke. Og det havde man heller ikke ventet sig. Vi her i Rigsdagen plejer jo ikke at gaa saa overdrevent fint paaklædt. Det burde jo i og for sig ikke have som en aldeles sikker Følge, at man heller ikke trækker nogle pæne Klæder paa, naar man gaar i Teatret. Det synes jo imidlertid at være saaledes, at enkelte af Rigsdagens Medlemmer mener, at man helst paa de dyreste Pladser skal demonstrere de mest almindelige Klæder. Naa, altsaa noget i Retning af denne særlige Pragt fandt man ikke. Men Diplomatiets var der, Ministeriet var der. Der var Politikere, og der var jo mange Rigsdagsmænd, og der var ogsaa Rigsdagskvinder. Og der var Pressen, og der var jo ogsaa enkelte Damer udenfor dem, der hører til Rigsdagen. Det var ikke mange, men til Gengæld var de af den højeste Rang. Nu kunde man maaske sige, at det at bruge Ordet Rang i Forbindelse med en socialdemokratisk Regering er noget mærkeligt noget. Men mon det nu er saa mærkeligt, naar man betænker visse andre Foreteelser? Vi ved jo alle, at Socialdemokraterne er hidsige Modstandere af Ordner, og dog har vi i den sidste Tid set, at for en Medaille gaar man ikke altid af Vejen. For os mere almindelige Mennesker falder det jo lidt svært i Grunden at trække en skarp Grænse mellem disse to Ting, men det forstaar altsaa Socialdemokraterne. Og tænker vi paa det med Rangen, ja, saa ved vi jo, at Excellence, dem har vi ikke nu. Men ikke desto mindre har man jo læst i Bladene, at den højtærede Socialminister havde været udsat for en saadan Fornærmelse, at han nede i Genève var blevet kaldt Excellence. Jeg haaber, den højtærede Socialminister kan fortælle os, at dette ikke er rigtigt, for efter Sigende er de Folk, som træffes dernede, elskværdige Mennesker, som ikke fornærmer hinanden. Og det føler jeg mig overbevist om efter de Udtalelser, som Socialministeren ved forskellige Lejligheder har fremsat om denne Brug af Ordet „Excellence“, at det virkelig vilde være en Fornærmelse mod ham, om man kaldte ham

noget saadant. Dér ser jeg den højtærede Socialminister træde frem. Jeg maa maaske da have Lov til at gentage, at der har staaet i Bladene, at man i Genève i den Grad har villet fornærme Socialministeren, at man har kaldt ham Excellence. (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Ja, jeg har set det). Det glæder mig, at jeg mener at kunne forstaa, at en saadan Fornærmelse har man ikke budt den højtærede Minister. Om det nu beror paa Modvillie mod Excellence-titelen eller paa en i og for sig forstandig Vurdering af sine egne Egenskaber, det skal jeg lade staa hen, men Excellence, det vil man altsaa ikke være. Men derfor er det saamænd ingenlunde givet, at man ikke vil have Rang. Slige Inkonsekvenser har man saa tidt truffet. Af Livets Løgne er der saamange, og de har saa overordentlig forskellige Klæder.

Naa, imidlertid, Festen skred frem, Dørene lukkedes, jeg kunde fristes til at sige, at Lysene slukkedes — jeg havde i hvert Fald Indtrykket af, at der var ret mørkt dernede — og, saa kom Kunstpausen; jeg tror, den var beregnet til 5 Minutter. Det synes jeg nu ikke var nogen god Idé, og jeg vil henstille til de ærede Festarrangører i Fremtiden aldrig at give deres Tilhørere en saa lang Tid at reflektere over Livets Mærkværdigheder i. Tankerne vander saa vide, og al den Højtidelighed, al den Imponerthed, som man ganske naturligt skulde føle ved en saadan Lejlighed, forflygtiges. Man kommer til at tænke paa, om man nu skal fotograferes, og lægger ganske uvilkaarlig Ansigtet i elskværdige Folder (En Stemme: Det er svært). Det kan have sine Vanskeligheder. Man kommer til at tænke paa, om der forestaar et Skuespil, eventuelt en Film — man ved jo ogsaa, at man har talende Film —, kort sagt, man kommer til at tænke paa en Forestilling, og den Forestilling, vi altsaa fik — ja, der er jo forskellige Meninger om Forestillinger; jeg sætter megen Pris paa virkelig gode Skuespil, ogsaa Udstyrsstykker, naar de spilles godt, men jeg maa tilstaa, at jeg er vokset fra Dilettantkomedier — den Forestilling, vi fik, synes jeg ærlig talt fra Formens Side i allerhøjeste Grad mindede om en Dilettantkomedie. Jeg henstiller derfor, at man ikke faa det bedre fra Formens Side, end